

výživné присouzené jí podle § 1264 obč. zák. proti žalobci zanikl tedy rozlukou manželství, při čemž se poznamenává, že před rozlukou nepatřilo žalované výživné podle § 91 obč. zák. — jak se dovolatel mylně domnívá, nýbrž podle § 1264 obč. zák. Pouhá okolnost, že žalovaná jako bezvinná manželka má nárok na »dostiučnění« podle § 1266 obč. zák., a že v tom je zahrnut i její nárok na výživné, je pro tento spor bezvýznamnou. Žalobce brání se tudíž právem proti exekuci povolené k vydobytí (zajištění) vyživovacích příspěvků splatných teprve po rozluce (sr. zásady rozh. čís. 9110 a 11.222 sb. n. s.).

Čís. 13808.

Bývalému poručníku jest v nesporném řízení uložiti, by složil do soudní úschovy čisté příjmy ze správy jmění poručencova za dobu poručnictví, určené právoplatným usnesením poručenského soudu po přezkoumání složených účtů.

(Rozh. ze dne 29. září 1934, R I 855/34.)

Poručenský soud uložil bývalému poručníku, by složil do deposita Zemské banky čisté příjmy ze správy statku poručencova za dobu poručnictví, celkem 148.502 Kč 70 h do 14 dnů pod exekuci. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu bývalého poručníka.

Důvody:

Napadeným usnesením bylo potvrzeno usnesení soudu první stolice a mohl proto býti podle § 46 druhý odst. zák. čís. 100/31 sb. z. a n. podán rekurs k nejvyššímu soudu jen pro nezákonnost, zřejmý rozpor se spisy nebo zmatečnost. Stěžovatel uplatňuje poslední a první důvod, avšak neprávem. Předmětem případné nápravy u soudu vyšší stolice nejsou důvody napadeného usnesení, nýbrž jeho výrok. Výrokem poručenského soudu, potvrzeným rekursním soudem, bylo stěžovateli jako bývalému poručníku uloženo, aby 148.502 Kč 70 h složil pro nezletilého do deposita Zemské banky v Praze do 14 dnů pod exekuci. Tato částka jsou čisté příjmy ze správy statku nezletilého za dobu poručnictví stěžovatelova určené právoplatným usnesením poručenského soudu po přezkoumání složených účtů. Názor stěžovatelův, že usnesením nejvyššího soudu ze dne 19. května 1933 byl vyřízen závěrečný účet za dobu jeho poručnictví, není správný. Usnesení to se týkalo usnesení rekursního soudu, jímž částečně změněno bylo usnesení poručenského soudu z 2. září 1932 v ten smysl, že byly čisté příjmy ze správy statku poručencova za dobu poručenství stěžovatelova určeny 148.502 Kč 70 h. Nebyl to tedy dekret ve smyslu § 214 nesp. pat., jímž by byl účet složený o jmění poručencově konečně vyřízen. Ostatně podle § 262 obč. zák. obdrží poručník od soudu, vypořádav se řádně, list, že svůj úřad poctivě a řádně zpravoval. K tomuto vypořádání patří, by podle § 263 obč. zák. bývalý poručník při skončení poručenství odevzdal jmění nově ustanovenému

poručníkovi na potvrzení a o tom u soudu se vykázal. Dokud se tak nestalo, nelze říci, že konečný účet je vyřízen a že bývalý poručník nepodléhá již pravomoci a dozoru poručenského soudu. Správně proto rekursní soud uznal, že nebyly splněny předpoklady § 216 nesp. pat. a že nepatřilo rozhodnutí o povinnosti stěžovatelově složití přebytky z účtu na pořad práva. Avšak tento názor jest odůvodněn i tím, že usnesení potvrzené napadeným usnesením vydal poručenský soud obdobou § 217 nesp. pat., podle něhož, jakmile nezletilý nabude vlastní správy jmění, má poručenský soud uložit poručníku, pokud má jmění v rukou, by je odevzdal a o tom ve vyměřené lhůtě se vykázal, při čemž sepsaný seznam jmění a vyřízené účty jsou podkladem. Ježto v takovém případě tím, že nezletilý nabyl vlastní správy jmění, končí se poručenstvo podle § 251, 252, obč. zák., tak jako podle § 253 a násl. obč. zák., když poručník byl propuštěn, je obdoba podle § 7 obč. zák. na místě. Může tedy takové opatření náležející do pravomoci a povinnosti poručenského soudu býti učiněno jen v řízení nesporném (§ 1 a § 53 zák. čís. 100/31 sb. z. a n. a třetí část čís. pat. z 9. srpna 1854 čís. 208 ř. zák.). Není tu proto zmatečnosti podle § 41 d) zák. čís. 100/31 sb. z. a n.).

Čís. 13809.

Uschování zájemně popsanych svršků (§ 1101 obč. zák.) lze povolití jen za předpokladů § 379 ex. ř. Přípustnost rekursu proti povolení uschování jest posuzovati podle §§ 65 a 402 ex. ř., nikoliv podle § 289 ex. ř.

(Rozh. ze dne 29. září 1934, R I 868/34.)

Soud první stolice povolil k návrhu vymáhajícího věřitele úschovu zájemně popsanych svršků (§ 1101 obč. zák.). Rekursní soud vyhověl rekursu dlužníka a zamítl návrh na úschovu popsanych svršků.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody :

Usnesení rekursního soudu, jímž byl zamítnut návrh na uschování věcí zájemně popsanych, pokládá vymáhající strana za právně mylné, ježto prý rekurs proti povolení uschování jest podle § 289 ex. ř. nepřipustný a zákonné právo zástavní požívá též zákonné ochrany jako zástavní právo soudcovské. Dovolací rekurs není oprávněn. Zájemně popsání vnesených svršků podle § 1101 obč. zák. jest prozatímním opatřením, jak bylo zevrubně odůvodněno ve výnosu ministerstva spravedlnosti ze dne 6. března 1902 čís. 4121/2 (srov. rozhodnutí čís. 5199, 5654, 8131 sb. n. s.) a má podle dvorního dekretu ze dne 5. listopadu 1819 čís. 1621 sb. s. z. sloužiti k tomu, by zákonné zástavní právo pronajímatele bylo ochráněno a zabezpečeno, jmenovitě proti nebezpečnosti zavlčení vnesených svršků, a aby pronajímateli opatření byl důkaz, na které věci se vztahuje jeho zákonné právo zástavní. Účinky exekucního zabavení svršků má zájemně popsání jen potud, že lze po nabytí exekucního titulu žádati ihned za prodej (srov. rozhodnutí čís. 5199 sb.